

บทที่ ๑

บทนำ

ความสำคัญและความ เป็นมาของปัญหา

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษา และการดำรงชีวิตประจำวันในสังคมปัจจุบัน ในการศึกษาการอ่านเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดในการค้นคว้าหาความรู้ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูงย่อมจะได้รับความรู้มาก และประสบผลสำเร็จในการศึกษามากกว่าผู้ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ และเมื่อจบการศึกษาแล้ว การอ่านก็ยังคงมีบทบาทในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านจะช่วยให้ผู้อ่านมีความรอบรู้ มีประสบการณ์เพิ่มขึ้น ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์บ้านเมือง และพัฒนาการที่รวดเร็วทางเทคโนโลยีของโลก นอกจากนี้การอ่านยังช่วยให้ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลิน เป็นการพักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นประโยชน์ต่อชีวิตในสังคมปัจจุบันทั้งสิ้น

ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความสำคัญ โดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนไทย เนื่องจากวิชาความรู้ต่าง ๆ ในระดับสูงส่วนใหญ่เป็นตำราภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญนำไปสู่แหล่งความรู้เหล่านั้น นอกจากนี้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษก็ยังคงมีความสำคัญและจำเป็นในการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ จากการสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจของ นิภา สนสอดจิต (2523: 268) ซึ่งศึกษาถึงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในแต่ละทักษะ วัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรทั้งที่เป็นจริงและที่หน่วยงานต้องการ พบว่า บุคลากรในหน่วยงานต่าง ๆ ใช้ทักษะการอ่านมากที่สุด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออ่านวารสารหรือเอกสาร และอ่านเพื่อค้นคว้าเกี่ยวกับงานในหน้าที่ ส่วนทักษะที่ใช้บ่อยที่สุด คือ ทักษะการแปล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2524: 28) ที่ได้สำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะที่จำเป็นต้องใช้มากที่สุด ในหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ และห้างร้านบริษัทในประเทศไทย คือ ทักษะการอ่าน ดังนั้น

หลักสูตรทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) จึงได้กำหนดให้นักเรียนมีโอกาสเลือกเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ และรายวิชาทักษะเฉพาะเพื่อส่งเสริมการอ่าน นอกเหนือจากการเรียนทักษะการอ่านในวิชาภาษาอังกฤษหลัก และวิชาเสริมทักษะ โดยเฉพาะหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ได้บรรจุรายวิชาการอ่านไว้ทุกระดับชั้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2533: 107-108) เพราะเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องการและนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงทั้งในการแสวงหาความรู้ในชั้นสูงต่อไป และการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ

เนื่องจากทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญดังกล่าว ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องเข้าใจความหมายของการสอนอ่านให้ถูกต้อง เพื่อสามารถดำเนินการสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพ

มายส์ เอ ทิงเกอร์ (Miles A Tinker 1965: 39) ได้ให้ความหมายของการอ่านสรุปได้ว่า การอ่านมิได้มีความหมายเพียงสามารถจำตัวอักษร ถอดรหัสของเสียงหรืออ่านออกเสียงได้ถูกต้องและรวดเร็วเท่านั้น แต่จะต้องมีความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านด้วย จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการอ่าน คือ ความเข้าใจ การอ่านในทุกระดับตั้งแต่ระยะเริ่มต้น ผู้อ่านต้องอ่านอย่างมีความเข้าใจ โรเจอร์ เอช ฟลาวเวล (Roger H. Flavell 1984: 3) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นจุดมุ่งหมายหลักของการอ่านทั้งปวง เป็นกระบวนการที่ผู้อ่านต้องแปลความหมายและสร้างความเข้าใจในสัญลักษณ์ที่อ่าน การที่ผู้อ่านเพียงแต่ออกเสียงสะกดตามตัวอักษรโดยจับใจความอะไรไม่ได้นั้นไม่ถือว่าเป็นการอ่าน หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2524: 3) ได้ให้ความหมายทักษะความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นความสามารถของผู้อ่านในการทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน ความสามารถในการคัดเลือก รวบรวมความคิดข้อเท็จจริงจากเนื้อหาที่อ่าน และความสามารถในการสรุปความ และตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน

รูท สตรอง (Ruth Strang 1969: 14) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า คือ ความสามารถในการจับใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อยได้ ความสามารถย่อ

ใจความหรือสรุปโครงร่างของสิ่งที่อ่านได้ หรือความสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของสิ่งที่อ่าน เช่น ความสัมพันธ์ที่แสดงถึงการ เปรียบเทียบ การขัดแย้ง การลำดับเหตุการณ์ ทราบแนวการเขียน อารมณ์หรือแนวความคิดของผู้เขียน และความสามารถทำการประเมินสิ่งที่อ่านได้

จะเห็นว่าการอ่านอย่างมีความเข้าใจนั้นคือการอ่านอย่างแท้จริง การที่จะอ่านอย่างเข้าใจนั้น ผู้อ่านจะต้องจับใจความสำคัญได้ และรู้รายละเอียดที่สนับสนุนใจความสำคัญนั้น นอกจากนี้ผู้อ่านต้องคิดพิจารณาใช้เหตุผลในการอ่านเพื่อสามารถตีความหรือประเมินสิ่งที่อ่านได้

ดังนั้น การที่ครูจะสอนทักษะการอ่านให้บรรลุจุดหมายปลายทางดังกล่าว จึงไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่ายเพราะครูต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะธรรมชาติของการอ่าน ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการสอนอ่าน ตลอดจนการจัดเตรียมบทเรียนและกิจกรรมเพื่อฝึกฝนนักเรียนให้มีพัฒนาการในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

การสอนทักษะอ่านภาษาอังกฤษในระยะเวลาที่ผ่านมาในประเทศไทยนั้น ครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังคงใช้วิธีการสอนโดยการแปลอยู่ และให้โอกาสนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมน้อย (อิสราสาระงาม 2529: 168) ซึ่งการสอนโดยวิธีแปลนี้ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านแต่อย่างใด และจากการพิจารณางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับต้น ๆ คือ มีความสามารถในการอ่านเข้าใจได้ในระดับประโยคเท่านั้น ดังเช่น วิมา สังข์ทองจีน (2530: 85-86) ได้ศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีระดับความสามารถในการอ่านผ่านระดับที่ 1 และ 2 เท่านั้น คือ ระดับทักษะด้านกลไก และระดับความรู้ ซึ่งเช่นเดียวกับงานวิจัยของ สุมณฑา วิรุฬษาม (2531: 83) ได้ศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนทั้งระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 มีความสามารถด้านการอ่านผ่านระดับที่ 1 และ 2 คือ ระดับทักษะด้านกลไกและระดับความรู้ นักเรียนทั้ง 2 ระดับ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายไม่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นระดับความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเพื่อสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านในระดับข้อความ

เมื่อพิจารณาถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายในการอ่านนั้น สาเหตุที่สำคัญ คือ กลวิธีในการสอน โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนในระหว่างการเรียนการสอน แมเรียน ดี เจนคินสัน (Marion D. Jenkinson 1978: 192) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของแบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ใช้สำหรับความเข้าใจในการอ่านว่าจะช่วยให้ผู้อ่านรู้รายละเอียดที่สัมพันธ์กัน และสามารถสรุปใจความสำคัญหรือช่วยให้ผู้อ่านสามารถตีความและประเมินสิ่งที่อ่านได้

กิจกรรมที่ใช้สำหรับพัฒนาความเข้าใจในการอ่านนั้นมีหลายรูปแบบ กิจกรรมหนึ่งที่น่าจะใช้นั้นก็คือ กิจกรรมเกี่ยวกับการเขียน แซนดรา สตอทสกี (Sandra Stotsky 1982: 330) ได้แนะนำว่าการเขียนถ่ายทอดเนื้อความจากเรื่องที่ได้อ่าน (paraphrase writing) และการสรุปความ (précis writing) สามารถพัฒนาการอ่านของผู้เรียนได้เพราะผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาทั้งเกี่ยวกับศัพท์และโครงสร้างเพื่อถ่ายทอดความคิด ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการทำความเข้าใจข้อความที่จะอ่านได้ นอกจากนี้การใช้กิจกรรมการเขียนมาช่วยการสอนการอ่าน จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียน ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการอ่านเรื่องให้เข้าใจ โดโรธี แกรนท์ เฮนนิ่งส์ (Dorothy Grant Hennings 1982: 8-9) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านว่าการสอนโดยให้ผู้เรียนได้ฝึกอ่านเรื่องหรือข้อความที่กำหนดให้เพียงอย่างเดียวจะทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสที่จะพัฒนาความเข้าใจว่าข้อความที่อ่านนั้นเรียบเรียงมาได้อย่างไร ผู้เรียนมีโอกาสน้อยที่จะเลือกสรรประสบการณ์ของตนเองมาสัมพันธ์กับเนื้อความที่อ่าน ซึ่งจะมีผลต่อความเข้าใจข้อความที่มีความซับซ้อนหรือข้อความที่มีความยาวมาก การเรียนรู้ที่จะเขียนโดยการจัดเรียงเรียงข้อมูลออกมาเป็นเนื้อความ จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งว่า ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดของเขาออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างไร ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนอ่านข้อความนั้นได้เข้าใจยิ่งขึ้น

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมการเขียนมาช่วยการสอนอ่านสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ ดังที่ คาร์เมน คอลลินส์ (Carmen Collins อ้างถึงใน Sandra Stotsky 1982: 339) ได้ทำการวิจัยในระดับปริญญาเอกในปี ค.ศ. 1979 โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนร่วมกับการอ่านในการทดลองกับนักศึกษาปีที่ 1 ระดับวิทยาลัยเป็นเวลา 1 ภาคการศึกษา พบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ได้ฝึกการ

เขียนถ่ายทอดความคิดไปพร้อม ๆ กับการอ่านมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
เพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ฝึกการเขียน

นอกจากนี้ เฟอร์กัส ไอ แครค และ ไมเคิล เจ วัตคินส์ (Fergus I. Craik & Michael J. Watkins) และ ปีเตอร์ เอ ออนสเทน (Peter A. Ornstein) (อ้างถึงใน ลินดา บี แกมเบเรล Linda B. Gambrell 1985: 216) ได้แนะนำให้นำกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดมาช่วยพัฒนาการอ่านของผู้เรียน ได้แก่ การเล่าเรื่อง เพราะกิจกรรมดังกล่าวจะช่วยพัฒนาความจำและความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน บาร์บารา เอ เทเลอร์ (Barbara M. Taylor 1982: 202-203) กล่าวถึงปัญหาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนว่าเนื่องมาจากผู้เรียนไม่มีความสามารถในการจัดลำดับเรื่อง (organization) การให้นักเรียนได้เล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน (retelling) หลังจากอ่านเรื่องจบแล้ว เป็นการให้ผู้เรียนได้ทบทวนและจัดลำดับเหตุการณ์ของข้อมูล ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาพรวมของเรื่อง (holistic comprehension) การที่ให้ผู้เรียนได้เล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน (retelling) ผู้เรียนจะนำความรู้ใหม่จากเนื้อเรื่องที่ได้อ่านมาสัมพันธ์กับความรู้เดิมที่มีอยู่ ผู้เรียนได้มีโอกาสกลั่นกรองประสบการณ์ของตนออกมา เป็นเนื้อความที่สัมพันธ์กัน

ลินดา บี แกมเบเรล (Linda B. Gambrell 1985: 216-220) ได้ศึกษาถึงผลของการเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน (retelling) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและการระลึกได้ (recall) ของข้อมูลจากเนื้อเรื่องที่อ่าน โดยทำการทดลองกับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 93 คน ในรัฐคาโรไลนาเหนือ นักเรียนกลุ่มทดลองเล่าเรื่องทั้งหมดให้นักเรียนที่เป็นคู่ของตนหลังจากอ่านเรื่องจบแล้ว ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมให้บอกรายละเอียดส่วนที่สำคัญของข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่าน หลังจากอ่านเรื่องจบแล้ว พบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองซึ่งเล่าเรื่องทั้งหมดมีความเข้าใจในการอ่าน และการระลึกได้ของข้อมูลดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งให้รายละเอียดเฉพาะส่วนที่สำคัญของข้อความ

จากแนวคิดและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาและทดลองนำกิจกรรมการเขียนเรื่องจากเรื่องที่อ่าน (rewriting) กับการนำกิจกรรมการเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน (retelling) มาใช้ในการสอนอ่านภาษาอังกฤษแก่นักเรียนไทย ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อหาผลสรุปว่ากิจกรรมใดจะสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนได้ดีกว่ากัน และ เพื่อเป็นแนวทางในการนำเสนอวิธีการใหม่ ๆ มาใช้ในการสอนอ่านภาษาอังกฤษในประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อ เปรียบเทียบความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ฝึกอ่านด้วยการเล่าเรื่อง และการเขียน เรื่องจาก เรื่องที่อ่าน

สมมติฐานในการวิจัย

จากผลการวิจัยของ คาร์เมน คอลลินส์ (Carmen Collins, อ้างถึงใน Sandra Stotsky 1982: 339) ซึ่งพบว่า การฝึกการเขียนร่วมไปกับการอ่านมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และจากผลการวิจัยของ ลินดา บี แกมเบเรล (Linda B. Gambrell 1985: 216-220) ซึ่งพบว่า การเล่าเรื่องช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและระลึกได้ (recall) ถึงแม้ว่าทักษะการพูดและทักษะการเขียนจะเป็นทักษะการแสดงออก (productive skill) เหมือนกัน แต่ แอนน์ ไรเมส (Ann Raimes 1983: 4-5) ได้ชี้ให้เห็นข้อแตกต่างระหว่างทักษะการพูดและทักษะการเขียนว่า การพูดเป็นการสื่อความหมายโดยใช้เสียง ตลอดจนสีหน้าท่าทางช่วยในการถ่ายทอดความคิด ภาษาพูดใช้ภาษาที่ไม่ เป็นทางการ ใช้ประโยคง่าย ๆ ผู้พูดจะสื่อสารหรือพูดกับผู้ฟังซึ่งอยู่ตรงหน้า ผู้ฟังอาจแสดงออกด้วยการรับคำ แสดงความสงสัย หรือขัดจังหวะ หรือซักถามระหว่างการฟังได้ ส่วนการเขียนเป็นการสื่อความหมายโดยใช้การเรียบเรียงคำต่าง ๆ ในการถ่ายทอดความคิด ภาษาเขียนใช้ภาษาที่เป็นทางการ ใช้ประโยคที่ซับซ้อน ผู้เขียนจะสื่อสารกับผู้อ่าน ซึ่งไม่มีโอกาสแสดงการเข้าใจ หรือแสดงความสงสัยให้ผู้เขียนรับรู้ได้ในขณะอ่าน ดังนั้นผู้เขียนจึงต้องถ่ายทอดข้อมูลให้ถูกต้องชัดเจนและน่าสนใจสำหรับผู้อ่าน จากผลการวิจัยดังกล่าวมาแล้ว และความแตกต่างระหว่างทักษะทั้งสองที่ใช้ในการฝึกการอ่าน ได้แก่ ทักษะเขียนและทักษะพูด ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ดังนี้ คือ นักเรียนที่เรียนด้วยการเขียนเรื่องจากเรื่องที่อ่าน (rewriting) กับนักเรียนที่เรียนด้วยการเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน (retelling) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนศึกษานารีวิทยา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533

2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การฝึกอ่านด้วยการเล่าเรื่องและการฝึกอ่านด้วยการเขียนเรื่อง

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการจับใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง ความสามารถในการตีความความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏในปริบท ความหมายของประโยคในโครงสร้างต่าง ๆ และความสัมพันธ์ของประโยคหรือข้อความที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง ตลอดจนความสามารถในการสรุปเรื่องและตีความหมายของเรื่องที่ไม่ปรากฏในเนื้อเรื่อง ความสามารถเหล่านี้ได้จากคะแนนจากแบบสอบถามวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนศึกษานารีวิทยา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร

3. การเล่าเรื่อง หมายถึง การเล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน (retelling) โดยเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกเล่าเรื่อง ลำดับเหตุการณ์ สรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดของตนเอง และครูใช้คำถามแนะแนวทางในการเล่าเรื่อง

4. การเขียนเรื่อง หมายถึง การเขียนเรื่องจากเรื่องที่อ่าน (retelling) โดยเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกเขียนเล่าเรื่อง ลำดับเหตุการณ์ สรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านด้วยสำนวนข้อความของตนเอง และครูใช้คำถามแนะแนวทางในการเขียนเรื่อง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่ผู้บริหารการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ในการส่งเสริมให้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ

2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ได้นำวิธีการเล่าเรื่องและการเขียนเรื่อง ไปช่วยในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ
3. เป็นแนวทางในการวิจัย เกี่ยวกับการสอนทักษะการอ่านต่อไป